

Christopher Reich

Wetten van verraad

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Proloog

De kille wind joeg over de vlakke en droeg de vlinder mee op zijn tocht. Het opmerkelijke insect fladderde en danste, klom en dook, en volgde de contouren van toppen en dalen. Het was een pracht-exemplaar, met goudgele vleugels en inktzwarte strepen; heel anders dan alle andere vlinders in de regio. Ook de naam was bijzonder: *Papilio argus*.

De vlinder stak de patrouilleweg over, wipte over de onder stroom staande omheining en over de rollen prikkeldraad. Aan de andere kant van de omheining strekte zich een veld vol wilde bloemen uit: een verbluffende caleidoscoop van kleuren. Er waren nergens gebouwen te bekennen. Geen huizen, geen schuren, niets wat op bebouwing leek. Alleen de hopen vers aangestampte aarde getuigden van kortgeleden voltooide bouwwerkzaamheden.

Ondanks de lange tocht die de vlinder achter de rug had, negeerde hij de bloemen. Hij ging niet op zoek naar hun rijkelijk geurende pollen en deed zich niet tegoed aan hun zoete nectar. In plaats daarvan vloog hij steeds hoger, alsof hij gevoed werd door de wind.

Daar bleef hij: een fladderend geel vaantje, afstekend tegen de strakblauwe lucht. Hij landde niet op een lavendelstruikje om te rusten en dronk ook niet van een van de ruisende beekjes die uit de ruige, majestueuze bergen omlaag stroomden en zich door de vruchtbare grasvlakte kronkelden. In feite waagde hij zich niet één keer buiten het hek dat exact een vierkante kilometer omheinde. Hij stelde zich ermee tevreden boven de kleurrijke velden te fladderen, dag in dag uit en zelfs 's nachts, zonder te eten, te drinken of te rusten.

Na zeven dagen stak een felle wind op uit het noorden, de *nashi*. Hij raasde bulderend door de bergpassen en stortte zich uit over de vlakten, waarbij hij voortdurend aan snelheid en kracht won en alles op zijn weg ervan langs gaf. De vlinder was niet opgewassen

tegen de grillige vlagen. Het rondfladderen binnen de elektrische omheining had zijn krachten uitgeput en hem kwetsbaar gemaakt. Een rondwervelende stormvlaag greep hem, liet hem rondtollen en smiet hem tegen de grond, waardoor het broze lichaampje werd verbrijzeld.

Een bewaker die op de patrouilleweg reed, ving een glimp op van zwartdooraderd goudgeel, midden op de grijze aarde. Hij zette zijn jeep stil. Deze vlinder leek in niets op de vlinders die hij kende. Om te beginnen was hij groter. De vleugels waren stijf en uit het zijden weefsel staken papierdunne staafjes metaal. De behaarde romp was gespleten en werd door een groen draadje bijeengehouden. Vol verwondering raapte hij de vlinder op en bekeek hem. Net als alle anderen die op de basis werkten was hij op de eerste plaats technicus en, met tegenzin, militair. Wat hij zag, bracht hem van zijn stuk.

In de romp bevond zich een batterijtje in een aluminium doosje, niet groter dan een rijstkorrel. Er was een miniatuur-ultrakortegolfzendertje op aangesloten. Met zijn duimnagel pelde hij de bekleding van de voelsprietten af en ontdekte hij een bosje glasvezelkabeltjes, zo dun als het haar van een mens.

Nee, zei hij, alsof hij zichzelf wilde overtuigen. Onmogelijk. Niet zo snel al.

Plotseling rende hij terug naar zijn jeep. In zijn hoofd buitelden de woorden over elkaar heen. Vermoedens, gissingen. Het was niet logisch te verklaren. Zijn voet bleef achter een omhoogstekend stuk steen haken; hij struikelde en viel. Haastig krabbelde hij op en rende verder naar de jeep. Elke minuut was cruciaal.

Zijn hand trilde toen hij zijn superieuren opriep.

‘Ze hebben ons gevonden.’

1

Jonathan Ransom sloeg het ijs van zijn sneeuwbril en keek naar de lucht. Als dit erger wordt, dacht hij, komen we in moeilijkheden. Het sneeuwde nu harder. Een gierende wind smeedt gruis en ijs in zijn gezicht. De gekartelde, vertrouwde bergtoppen die het hoge bergdal omzoomden, waren verdwenen achter een armada van dreigende wolken.

Hij tilde beurtelings zijn rechterski en linkerski op terwijl hij voorovergebogen de helling beklom. De nylon 'robbenvacht' onder zijn ski's gaf hem grip op de sneeuw. De toerbindingen maakten het hem mogelijk als het ware omhoog te lopen. Hij was lang, deze zevenendertigjarige man, met een slank middel en brede schouders. Een nauwsluitende wollen muts verborg zijn vroegtijdig grijzende haar. Zijn donkerbruine ogen gingen schuil achter de sneeuwbril. Alleen de vastberaden mond en de wangen met een stoppelbaard van twee dagen waren zichtbaar. Hij droeg zijn oude pistebewakersjack. Hij klom nooit zonder dat jack.

Beneden hem worstelde zijn vrouw, Emma, gekleed in een rode parka en een zwarte skibroek, zich over de helling naar boven. Haar tempo veranderde voortdurend. Nu eens deed ze drie passen en rustte even. Dan weer zette ze twee passen en rustte opnieuw. Ze waren nog maar net halverwege en nu al leek ze niet verder te kunnen.

Jonathan draaide zijn ski's horizontaal ten opzichte van de helling en ramde zijn skistokken diep in de sneeuw. 'Blijf waar je bent!' schreeuwde hij haar toe, de handen om zijn mond. Hij wachtte op een hoofdknik, maar zijn vrouw had hem door het huilen van de wind niet gehoord. Met gebogen hoofd zette ze haar moeizame beklimming voort. Jonathan begon met kleine zijwaartse passen af te dalen. De helling was steil en smal, aan de ene zijde begrensd door een ruig rotsoppervlak en aan de andere zijde door een diep ravijn. Ver beneden hen, genesteld op een brede helling, lag het

dorp Arosa in het Zwitserse oostkanton Graubünden. Het was slechts af en toe zichtbaar, knipogend onder de lagen grauwe, voortijlende wolken.

‘Was het altijd al zo zwaar?’ vroeg Emma hem toen hij naast haar stond.

‘De vorige keer was je eerder boven dan ik.’

‘Dat was acht jaar geleden. Ik begin oud te worden.’

‘Ja. Tweeëndertig al. Een echte dinosaurus. Wacht maar tot je zo oud bent als ik nu; dan gaat het pas echt bergafwaarts.’ Hij stak zijn hand in zijn kleine rugzak, diepte er een waterflesje uit op en gaf het haar. ‘Hoe voel je je?’

‘Halfdood,’ zei ze, gebogen boven haar skistokken. ‘Tijd om de sherpa’s te laten komen.’

‘Dit is Tibet niet. Hier hebben ze aardmannetjes. Die zijn slimmer, maar niet half zo sterk. We zijn op onszelf aangewezen.’

‘Is dat zo?’

Jonathan knikte. ‘Je bent alleen oververhit. Doe je muts even af en drink zoveel je kunt.’

‘Jawel, dokter, meteen.’ Emma trok haar wollen muts af en dronk dorstig uit de fles.

In gedachten zag Jonathan haar voor zich zoals ze acht jaar geleden was, op deze berghelling. Hij, de kersverse chirurg, net terug van zijn eerste post in Afrika bij Artsen Zonder Grenzen; zij, de eigenzinnige Engelse verpleegkundige die hij als zijn bruid mee terug had genomen. Voordat ze gingen klimmen had hij gevraagd of ze al eens eerder had geklommen. ‘Weleens,’ had ze toen geantwoord. ‘Niets om over naar huis te schrijven.’ Binnen de kortste keren had ze hem verslagen op weg naar de top, waarbij ze had gepronkt met haar vaardigheden van een ervaren alpiniste.

‘Dit is beter,’ zei Emma, terwijl ze haar hand door haar weerbarstige kastanjebruine lokken haalde.

‘Gaat het weer, denk je?’

Emma glimlachte, maar haar hazelnootkleurige ogen verrieden uitputting. ‘Het spijt me.’

‘Wat?’

‘Dat ik niet zo fit ben als zou moeten. Dat ik het tempo omlaagbreng, omdat ik de laatste paar jaar niet met je mee ben gegaan.’

‘Klets niet. Ik ben juist blij dat je er bent.’

Emma hief haar hoofd op en kuste hem. ‘Ik ook.’

‘Luister,’ zei hij ernstiger. ‘Het begint hier link te worden. Ik denk dat we maar beter kunnen teruggaan.’

Emma wierp hem de waterfles toe. ‘Had je gedroomd, makker. Ik heb je op deze helling al eerder verslagen. Let maar op, dat doe ik nu weer.’

‘Waar wil je om wedden? Geld?’

‘Om iets wat je beter zal bevallen.’

‘O ja?’ Jonathan nam zelf ook een slok en bedacht dat het goed was haar weer eens toespelingen te horen maken. Hoe lang was dat alweer geleden? Een halfjaar? Misschien was het zelfs al wel een jaar geleden dat de hoofdpijnen waren begonnen en Emma zich had teruggetrokken in een verduisterde kamer, urenlang. Hij was niet zeker van de datum. Het was echter vóór Parijs geweest, en dat was in juli.

Hij schoof zijn mouw omhoog en raadpleegde de extra functies van zijn Suunto-horloge. Hoogte: achtentwintighonderd meter. Temperatuur: min tien graden Celcius. Luchtdruk: negenhonderd millibar en dalende. Hij staaarde naar de getallen en kon zijn ogen bijna niet geloven. De luchtdruk was onwaarschijnlijk laag.

‘Wat is er?’ vroeg Emma.

Jonathan duwde de waterfles terug in de rugzak. ‘Deze storm gaat nog erger worden. We moeten opschieten. Weet je zeker dat je niet terug wilt?’ Emma knikte. Niet uit trots deze keer, alleen uit vastberadenheid.

‘Goed dan,’ zei hij. ‘Jij gaat voor. Ik draag je slippen. Gun me even de tijd om mijn bindingen te verstellen.’

Jonathan hurkte neer en zag hoe de sneeuw zich ophoopte op de punten van zijn ski’s. Binnen enkele seconden waren de ski’s helemaal ondergesneeuwd. En toen begonnen de punten te trillen. Op slag vergat hij zijn bindingen.

Voorzichtig richtte hij zich op. Boven zijn hoofd rees de *Nordwand* van de Furka als een muur van rotsen en ijs omhoog naar een gekartelde top van zandsteen; een hoogteverschil van driehonderd meter. De heersende winden hadden rulle sneeuw opgehoopt aan de voet van de rotswand, een hoog en breed talud dat er oneffen en instabiel uitzag. Geladen, zoals bergbeklimmers dat noemen.

Jonathans keel werd kurkdroog. Hij was een ervaren bergbeklim-

mer. Hij had geklommen in de Alpen, de Rocky's en zelfs, een seizoen lang, in de Himalaya. Hij had zijn portie hachelijke situaties wel gehad. En hij had zich weten te redden waar anderen dat niet was gelukt. Hij wist wanneer hij redden had om zich zorgen te maken.

‘Voelde je dat?’ vroeg hij. ‘Die sneeuwmassa staat op instorten.’

‘Heb je iets gehoord?’

‘Nog niet, maar...’

Ver weg, ergens hoog boven hen, rolde het gerommel van een ver onweer over de toppen. De berg sidderde. Hij dacht aan de sneeuw op de Furka. Dagen van niet-aflatende vorst hadden de sneeuw bevroren tot een monsterlijke massa die honderden tonnen moest wegen. Het was geen onweer dat hij had gehoord, maar het kraken en rommelen van de sneeuwmassa die bezig was los te breken van de oudere, hardere laag sneeuw eronder.

Jonathan staarde naar boven. Hij was al eens eerder overvallen door een lawine. Elf minuten lang had hij onder de sneeuw gelegen, in een pikdonker sneeuwgraf en niet in staat ook maar een hand te bewegen, of zelfs maar een vinger; het was destijds voor hem te koud geweest om te kunnen voelen dat zijn dijbeen uit de kom was gerukt en hij op zijn rug lag, een knie op slechts vijf centimeter van zijn oor. Hij had het uiteindelijk alleen overleefd omdat een vriend heel even het kruis op zijn pistebewakersjack had gezien voordat hij onder de sneeuw verdween.

Er verstreken tien seconden. Het gerommel stierf weg. De wind nam af en er heerste opeens een griezelige stilte. Zonder een woord te zeggen wikkelde hij het koord om zijn middel af en bevestigde het andere uiteinde rond Emma's middel. Teruggaan was niet meer mogelijk. Ze moesten maken dat ze uit de baan van de aanstaande lawine kwamen. Met handgebaren maakte hij haar duidelijk dat ze de meest rechtstreekse route naar de top zouden nemen en dat ze dicht bij hem moest blijven. ‘Oké?’ gebaarde hij.

Jonathan richtte de punten van zijn ski's weer naar boven en begon te lopen. De helling langs de bergflank was steil. Hij hield een hoog, veeleisend tempo aan. Om de paar passen keek hij achterom en zag Emma waar ze hoorde te zijn, niet meer dan een pas of vijf achter hem. De wind wakkerde aan en draaide naar het oosten. De natte sneeuw viel in horizontale banen aan en klauwde aan

de plooiën van hun kleding. Hij verloor alle gevoel in zijn tenen. Zijn vingers werden gevoelloos en stijf. Het zicht slonk van zes naar drie meter en even later kon hij zelfs het puntje van zijn neus niet meer zien. Alleen het brandende gevoel in zijn dijen vertelde hem dat hij bezig was te klimmen, weg van het ravijn.

Een uur later bereikte hij de kam. Uitgeput verankerde hij zijn ski's en hielp Emma de laatste paar meter te klimmen. Zodra ze haar ski's over de kam had, zakte ze in zijn armen ineen. Ze ademde met horten en stoten. Hij hield haar dicht tegen zich aan tot ze weer wat op adem gekomen was en op eigen benen kon staan.

Ze bevonden zich in het zadel tussen twee toppen, waar de wind hen ranselde met de furie van een straaljagermotor. De hemel was echter deels opgeklaard, wat Jonathan een vluchtige blik gunde over het dal dat naar het dorp Frauenkirch leidde, met daarachter Davos.

Hij skiede naar het uiteinde van de kam en keek over de rotsrand. Zes meter lager lag een sneeuwbaan tussen rotsformaties die zich bijna zo steil als een liftschacht omlaagstortte. 'Dit is Romans Halde. Als we deze helling kunnen afdalen, komen we er wel.'

Romans Halde maakte deel uit van de plaatselijke overlevering en was genoemd naar een gids die door een lawine was ingehaald toen hij deze helling af skiede. Emma's ogen werden groot. Ze keek Jonathan aan en schudde haar hoofd. 'Te steil.'

'We hebben wel steilere gedaan.'

'Nee, Jonathan, kijk naar de diepte. Is er geen andere manier?'

'Vandaag niet.'

'Maar...'

'Em, óf we verlaten deze kam, óf we vriezen dood.'

Ze waagde zich dicht bij de rand en rekte haar nek uit om nog eens goed te kijken wat er onder hen lag. Ze schuifelde terug, haar kin op haar borst. 'Ach, wat maakt het ook uit,' zei ze, hoewel ze het maar half meende. 'We zijn hier. Laten we het maar doen.'

'Even een steilte, dan een snelle bocht en dan hebben we het gehad. Echt, we hebben moeilijker hellingen genomen.'

Emma knikte, nu met meer zekerheid. Even wekte ze de indruk dat er niets mis was en dat ze niet flirtten met de dood, alsof ze zich er altijd al op had verheugd zichzelf te testen op deze suïcidale afdaling.

‘Goed.’ Jonathan maakte zijn ski’s los en trok het nylon eraf. Hij greep een van de ski’s en hakte er een plak sneeuw van bijna een meter in het vierkant mee uit, alsof hij een bijl hanteerde. Hij duwde de dikke plak over de kam, zodat hij over de helling omlaag denderde. Hier en daar werd de plak gevolgd door wat rulle sneeuw, maar de rest van de sneeuwlaag bleef intact.

‘Volg mijn spoor,’ zei hij. ‘Dan zie je waar je heen gaat.’

Emma kwam naast hem staan. De punten van haar ski’s staken uit over de rand.

‘Ga terug,’ zei hij, haast makend met zijn bindingen. Hij kende die blik. Hij had haar niet eens hoeven aankijken om het te weten. Hij kon het voelen. ‘Laat mij vooropgaan.’

‘Ik kan jou niet al het zware werk laten doen.’

‘Geen denken aan, hoor je?’

‘De laatste verliest, weet je nog?’

‘Hé, nee, verdomme!’

Emma zette zich af, bleef heel even hangen en stortte zich toen de helling af. Hij hoorde haar ski’s over het ijs sissen. Ze landde wat ongelukkig en begon toen bliksemsnel de helling af te dalen, haar onderste ski een tikje schuin, stevig tegen de sneeuw gedrukt. Haar handen waren te hoog, haar lichaam hing te ver over de ski’s. Heel haar gestalte straalde hulpeloosheid uit, alsof ze alle beheersing had verloren. Jonathans ogen schoten naar de rotsformaties langs de sneeuwbaan. Keren! bulderde een stem binnen in hem.

De afstand tussen haar en de rotsen was maar drie meter. Nu anderhalf. Het volgende moment voerde ze een perfecte sprongdraai uit en skiede verder in tegengestelde richting.

Jonathan ontspande zich.

Emma suisde over de sneeuwbaan en keerde opnieuw onberispelijk. Haar handen zakten af naar haar zijden. Haar knieën bogen diep door om eventuele verborgen bobbel op te vangen. Alle sporen van uitputting waren verdwenen.

Triomfantelijk stak hij een vuist op. Ze had het ’m gelapt. Over een halfuur zouden ze in restaurant Staffelalp in Frauenkirch samen in een hoekje zitten, met twee dampende Cafés Lutz voor zich. Ze zouden om deze dag lachen en doen alsof ze nooit in gevaar hadden verkeerd. Niet echt. Later zouden ze naar hun hotel gaan, zich op bed laten vallen en...

Bij de derde draaisprong kwam Emma ten val.

Ze had een richel geraakt of was een halve seconde te laat gekeerd, zodat haar ski's de rotsen hadden geschampt. Jonathans maag kromp ineen. Vol afgrijzen zag hij hoe ze een diepe groef in het midden van de sneeuwbaan ploegde. Haar handen klauwden in de sneeuw, maar de helling was té steil. En te verijsd. Ze won snelheid. En nog meer. Toen ze een bobbel raakte, werd haar lichaam hoog de lucht in gegooid, als een lappenpop. Ze landde en verdraaide een van haar benen onder haar lichaam. De sneeuw leek te exploderen. Haar ski's schoten de lucht in alsof ze door een kanon waren afgeschoten. Ze begon te rollen, hals over kop, met maaiende armen en benen.

'Emma!' brulde hij, terwijl hij zich afzette en de helling af raasde. Hij skiede met overgave, de armen zo breed mogelijk om zijn evenwicht te bewaren, het lichaam strak alsof hij de helling aanviel. Een mistsluier zweefde over de sneeuwbaan en heel even was hij omgeven door wit en zag hij niets meer, zodat hij niet meer wist wat boven of onder was. Hij rechtte zijn ski's en schoot de wolk uit.

Emma lag een heel eind lager op de helling. Ze was op haar buik stil komen te liggen, het hoofd lager dan haar voeten, het gezicht begraven in de sneeuw. Op drie meter afstand kwam hij tot staan. Hij stapte van zijn ski's en werkte zich met hoog opgetrokken knieën door de sneeuw, terwijl zijn ogen speurden naar de geringste beweging. 'Emma,' zei hij resoluut. 'Kun je me horen?'

Hij ontdeed zich van zijn rugzak, liet zich op zijn knieën vallen en veegde de sneeuw van haar neus en mond. Hij legde een hand op haar rug en voelde haar borstkas op en neer gaan. Haar pols was krachtig en gestaag. In zijn rugzak had hij een nylon net met reservespullen – muts, handschoenen, sneeuwbril en een warm Capilene-shirt. Hij vouwde het shirt op en legde het onder haar wang.

Juist op dat moment bewoog ze zich. 'Waardeloos,' mompelde ze.

'Blijf liggen,' beval hij met zijn spoedeisendehulpstern. Hij liet zijn hand vanaf haar dij langs haar broekspijp omlaag glijden. Plotseling vertrok haar gezicht van pijn. 'Nee... hou op!' schreeuwde ze.

Jonathan trok zijn handen terug. Een centimeter of vijf boven de knie drukte iets scherp tegen het weefsel van haar skibroek. Hij staarde naar de groteske uitstulping. Er was maar één ding dat er zo kon uitzien.

‘Gebroken, nietwaar?’ Emma’s ogen waren groot en haar oogleden knipperden. ‘Ik kan mijn tenen niet bewegen. Het voelt daarbeneden aan als een bos losse touwtjes. Wat een pijn, Jonathan. Dit verzin je niet.’

‘Blijf rustig en laat me ernaar kijken.’

Met zijn Zwitserse zakmes sneed hij een split in haar broekspijp en trok heel voorzichtig de randen van elkaar. Versplinterd bot stak door haar thermisch ondergoed. Het weefsel eromheen was door-drenkt van bloed. Een gecompliceerde dijbeenbreuk.

‘Hoe erg is het?’ vroeg Emma.

‘Erg genoeg,’ zei hij, alsof het maar een haarscheur was. Hij schudde vijf Advil-tabletten uit een buisje en hielp haar een slok water te nemen. Met kleefband uit zijn verbanddoos maakte hij de split in haar broek dicht. ‘We moeten je op je rug zien te krijgen, zodat je naar beneden kunt kijken. Mee eens?’

Emma knikte.

‘Eerst moet ik je been spalpen. Ik wil niet dat die botten straks gaan schuiven. Dus blijf zo stil mogelijk liggen.’

‘Jezus, Jonathan, alsof ik weg zou kunnen gaan!’

Jonathan worstelde zich een eindje naar boven om haar ski’s en skistokken te halen. Hij legde een skistok aan weerszijden van haar been, sneed een eind klimkoord af, bond het ene uiteinde vast en wikkelde de rest rondom haar dij- en kuitbeen. Hij knielde naast haar neer en gaf haar zijn leren portefeuille. ‘Bijten,’ zei hij.

Emma klemde de portefeuille tussen haar tanden.

Jonathan trok het koord aan totdat de skistokken tegen het gebroken been aan lagen. Emma zoog sissend lucht in haar longen. Hij knoopte het andere uiteinde vast, legde haar op haar rug en draaide haar lichaam zo dat haar voeten omlaag wezen. Daarna had hij een minuutje nodig om een heuveltje achter haar rug te maken, zodat ze rechtop kon zitten. ‘Zo beter?’ vroeg hij.

Emma maakte een grimas en er biggelde een traan over haar wang.

Hij raakte haar schouder aan. ‘Mooi, dan zullen we eens zien of we hier wat hulp kunnen krijgen.’ Hij nam de kleine radio uit zijn binnenzak. ‘*Notdienst Davos*,’ zei hij, zich omdraaiend, weg van de wind. ‘Ik moet een noodsituatie melden. Ernstig gewonde skiër op de zuidhelling van de Furka, aan de voet van Romans Halde. Over.’

Zijn oproep oogstte alleen stilte.

‘Notdienst Davos,’ zei hij nog eens. ‘Ik heb hier een noodsituatie die direct hulp vereist. Over?’

Niets dan luide ruis. Hij probeerde het nog eens, en nog eens. Geen reactie.

‘Komt door het weer,’ zei Emma. ‘Probeer een andere frequentie.’

Jonathan schakelde over naar het volgende kanaal. Jaren geleden had hij als pistebewaker en ski-instructeur in de Alpen gewerkt, en hij had de radio geprogrammeerd met de frequenties van elke Notdienst in deze omgeving: Davos, Arosa en Lenzerheide, plus die van de *Kantonpolizei*, de Swiss Alpine Club en de REGA, de helikopterambulance die door klimmers en skiërs de ‘vleeswagen’ werd genoemd.

‘Notdienst Arosa. Gewonde skiër op de zuidhelling van de Furka. Directe hulp noodzakelijk.’

Weer geen reactie. Hij drukte het toestel tegen zijn oor. De controle-led flikkerde. Hij sloeg het ding een paar keer tegen zijn been. De led knipperde even en ging uit. ‘Hij doet niks meer.’

‘Hij doet het niet, de radio? Hoe kan dat nou? Ik heb zelf gezien dat je hem gisteravond uitprobeerde.’

‘Ja, en er mankeerde niets aan.’ Jonathan drukte de aan/uit-knop een paar keer in, maar de led was en bleef uit.

‘Zijn het de batterijen?’

‘Lijkt me stug. Ik heb er gisteren nieuwe in gedaan.’ Hij deed zijn wanten uit en inspecteerde de binnenkant van het toestel. ‘Niet de batterijen,’ zei hij. ‘De bedrading. De batterijen zijn niet meer op de zender aangesloten.’

‘Sluit ze dan aan.’

‘Gaat niet. Niet hier. Ik weet niet eens of ik het zou kunnen, zelfs al had ik er de spullen voor.’ Hij mikte het toestelletje in zijn rugzak.

‘Wat dacht je van je mobieltje?’ vroeg Emma.

‘Wat wil je daarmee? Het is hier een morsdode zone.’

‘Probeer het,’ beval ze.

Het signaalicoontje op zijn mobieltje toonde hem een schotelantenne waar een dikke streep doorheen stond. Hij toetste niettemin het nummer van de REGA in. Geen succes. ‘Helemaal niks. Dit is een zwart gat.’

Emma staaarde hem even aan en hij kon zien dat ze grote moeite had zichzelf in de hand te houden. ‘We zullen toch met iemand moeten praten.’

‘Er is niemand om mee te praten.’

‘Probeer de radio nog eens.’

‘Wat heeft dat voor zin? Hij is kapot, zoals ik al zei.’

‘Doe het nou maar!’

Jonathan knielde naast haar neer. ‘Luister, het komt allemaal goed,’ zei hij, waarbij hij zijn stem zo rustig mogelijk liet klinken. ‘Ik ski naar beneden en kom terug met hulp. Zolang jij je lawinezender hebt, zal het me geen moeite kosten je te vinden.’

‘Je kunt me hier niet zomaar laten liggen. Je zult het nooit kunnen terugvinden, zelfs niet met dat baken. Je hebt minder dan zes meter zicht in elke richting. Ik zal bevriezen... Ik kan niet...’ Haar stem stierf weg. Ze liet haar hoofd tegen de sneeuw vallen en wendde haar gezicht af om te verhinderen dat hij haar zag huilen. ‘Ik had hem bijna, weet je, dat laatste keerpunt. Ik was alleen net even te laat...’

‘Luister naar me. Het komt allemaal goed.’

Emma keek naar hem op. ‘Denk je?’

Jonathan veegde de tranen van haar gezicht. ‘Ik beloof het je,’ zei hij.

Hij diepte de thermosfles uit zijn rugzak op en schonk zijn vrouw een mok hete thee in. Terwijl ze dronk, liep hij naar haar ski's en stak ze achter haar diep in de sneeuw, zodat ze een X vormden die hij op afstand zou kunnen zien. Hij trok zijn dikke pistebewakersjack uit en legde het over haar borst. Daarna deed hij zijn muts af en trok die over de hare en zo ver mogelijk omlaag, zodat haar nek en hals bedekt waren. Tot slot trok hij de reservedeken uit zijn rugzak en legde die voorzichtig rond haar rug en borst. Op de deken stond het woord ‘help’ gedrukt, in grote, fluorescerende, oranje hoofdletters. Dit werd geacht bij helikopterevacuaties te helpen. Er zou vandaag echter geen helikopter uitvliegen.

‘Schenk om het kwartier wat thee in,’ zei hij, terwijl hij haar hand in de zijne nam. ‘Blijf eten en zorg vooral dat je niet in slaap valt.’

Emma knikte. Haar hand omklemde de zijne als een bank-schroef.

‘Vergeet de thee niet,’ herhaalde hij. ‘Om het kwartier een...’

‘Mond dicht en wegwezen,’ zei ze. Ze kneep nog eens in zijn hand en liet hem los. ‘Ga weg, voordat je me de stuipen op het lijf jaagt.’

‘Ik kom zo gauw mogelijk terug.’

Emma keek hem diep in de ogen. ‘En, Jonathan, kijk niet zo onzeker. Je hebt tot nu toe nog geen belofte gebroken.’

2

Driehonderd kilometer ten westen van Davos, bij vliegveld Bern-Belp, even buiten de hoofdstad van het land, had het al sinds de ochtend gesneeuwd. Vervaarlijke CAT-sneeuwschuivers ronkten over de landingsbanen en hoopten hele bergen sneeuw op, lelijke parodieën op de Alpen, die ze uiteindelijk naar de kop van de taxi-baan bulldozerden.

Aan de westkant van start- en landingsbaan 1-4 stond een groepje politiemannen dicht bijeen, de ogen gericht op de lucht. Ze waren gekomen voor een arrestatie.

Eén man hield zich enigszins afzijdig. De vijftigjarige Marcus von Däniken was klein van stuk en had een haviksgezicht en kort zwart haar, model pleeborstel. Er lag een grimmige trek om zijn mond. Al zes jaar zwaaide hij de scepter op de Dienst Analyse und Schutz, beter bekend als de 'DAS'. Het was de taak van de DAS de binnenlandse veiligheid te verdedigen tegen spionnen, terroristen en extremisten. Die rol werd in de Verenigde Staten vervuld door de FBI, en in het Verenigd Koninkrijk door MI5. Op dit moment stond Von Däniken te rillen van de kou. Hij hoopte dat het toestel spoedig zou landen.

'Hoe zijn de weersomstandigheden?' vroeg hij aan de man naast hem, een majoor van de *Grenzschutz*.

'Over een minuut of tien sluiten ze de luchthaven. Het zicht is klote.'

'Hoe is het vliegtuig eraan toe?'

'Eén motor uitgevallen,' zei de majoor. 'De andere is oververhit. Het toestel is zojuist met de aanvliegeroute begonnen.'

Von Däniken speurde de hemel af. Laag boven de landingsbaan knipperden de gele landingsbakens in de mist. Enkele ogenblikken later brak het toestel door de wolken en werd het zichtbaar. Het was een Gulfstream G-4, afkomstig uit Stockholm. Het kenteken op de staart, N415GB, was bij alle westerse nationale inlichtingen-

diensten bekend. Ditzelfde toestel had Abu Omar vervoerd, de radicale mullah die in februari 2003 in Milaan van de straat was geplukt en vanuit Italië was overgebracht naar Duitsland en uiteindelijk Egypte, om daar door zijn eigen landgenoten te worden verhoord.

Het toestel had ook een Duitse staatsburger van Libanese herkomst vervoerd, een zekere Khaled el-Masri, na diens arrestatie in Macedonië. Hij was overgevlogen naar de gevangenis van de vliegbasis Bagram bij Kabul, beter bekend als de 'Salt Pit'. Daar in Afghanistan hadden ze uiteindelijk ontdekt dat hij toch niet de Khaled el-Masri was die in verband met terroristische activiteiten werd gezocht.

Eenmaal succes, eenmaal mislukking. Tegenwoordig de gangbare verhouding, bedacht Von Däniken. Het voornaamste was echter dat je aan de tafel bleef en doorspeelde.

Het vliegtuig kwam hard neer op het tarmac. Ijs en water spoten onder de banden vandaan. De motor brulde terwijl de remkleppen omhooggingen.

'De zelfingenomen schoften,' zei een slanke, bijna broodmagere man met te lang rood haar en een studentenbrilletje dat hem een professoraal uiterlijk verleende. 'Ik snak ernaar die smoelen van ze te zien. Het wordt hoog tijd om ze een lesje te leren.' Hij heette Alphons Marti en was de Zwitserse minister van Justitie.

Marti had tijdens de Olympische Spelen in Seoel als marathonloper Zwitserland vertegenwoordigd. Hij was als laatste in de smorende hitte het stadion in gelopen, met een gevoel alsof zijn benen van rubber waren, slingerend en zwaaiend als een dronkaard na drie dagen zuipen. Het medisch personeel van de Eerste Hulp had geprobeerd hem tot staan te brengen, maar op de een of andere manier had hij hen van zich afgeduwd. Eén stap na de finish was hij ineengezakt en onmiddellijk naar het ziekenhuis overgebracht. Tot op de dag van vandaag waren er mensen die hem als een held zagen. Anderen dachten er anders over en betitelden hem in hun roddels als een dilettant die voor een prof wilde doorgaan.

'Nu mag er niets meer misgaan,' vervolgde Marti, zijn hand om de arm van Von Däniken. 'Onze reputatie staat op het spel. Zwitserland kan dit soort dingen niet gedogen. Wij zijn een neutraal land. Het wordt tijd dat we dat gaan bewijzen. Mee eens?'

Von Däniken was oud en wijs genoeg om niet te reageren. Hij bracht de radio naar zijn mond. 'Niemand doet zijn zwaailichten aan voordat ik het zeg,' zei hij.

Dertig meter verder, verborgen achter een barricade, wachtte een kleine vloot politievoertuigen op het teken dat ze in actie konden komen. Von Däniken keek naar links. Daar stond een andere barricade, waarachter een pantserwagen met tien gewapende grenswachten gereedstond. Hij had tegen te veel machtsvertoon gewaarschuwd, maar Marti had er niets van willen weten. De minister van Justitie had heel lang op deze dag gewacht.

'De piloot vraagt toestemming om uit te laden,' zei de majoor van de Grenzschutz. 'De verkeerstoren stuurt ze naar de douaneslurf.'

Von Däniken en Marti stapten in een burgerauto en reden naar het aangewezen parkeervak. De anderen volgden in een andere burgerauto. De Gulfstream taxiede van de landingsbaan en zwenkte om naar de douaneslurf. Von Däniken wachtte totdat het toestel helemaal stilstond. 'Alle eenheden: eropaf'

De grijze lucht werd verlicht door blauwe en witte lichtflitsen. De patrouillewagens raasden hun schuilplaatsen uit en omsingelden het toestel. De pantserwagen kwam eveneens aanrijden, nam een gunstige positie in en een soldaat in de geschutskoepel bracht de .50-mitrailleur in stelling. In het zwart gehulde, zwaarbewapende commando's renden het voertuig uit en vormden razendsnel een halve cirkel om het toestel, de pistoolmitrailleurs op borsthoogte en gericht op de cabinedeur.

Een hele heisa en dat alleen vanwege een faxberichtje, dacht Von Däniken toen hij uit de civiele personenauto stapte en zijn pistool controleerde, om zich ervan te overtuigen dat er geen patroon in de kamer zat en dat de veiligheidspal op 'Aan' stond.

Drie uur eerder had 'Onyx', het satellietafluistersysteem van Zwitserland, een fax onderschept die vanuit de Syrische ambassade in Stockholm naar het ministerie van Buitenlandse Zaken in Damaskus was verstuurd. De fax bevatte het passagiersmanifest van een 'bepaald vliegtuig' dat op weg was naar het Midden-Oosten. Dit toestel had vier personen aan boord: de piloot, de copiloot en twee passagiers. Een van de twee was een agent van de Amerikaanse regering, de tweede een terrorist die werd gezocht door de wets-

handhavingsorganen van twaalf westerse landen. Binnen enkele minuten na ontvangst was dit nieuws via de aangewezen kanalen aan de verantwoordelijke gezagdragers doorgegeven: een kopie was ge-e-mailed naar Von Däniken, een tweede naar Marti.

Dat waren de eindpunten. Het zoveelste inlichtingenrapport dat zou worden verwerkt, en dan voorzien van het stempel 'Keine weitere Aktionen' kon worden opgeborgen. Ware het niet dat het toestel in kwestie zich had gemeld bij de Zwitserse luchtverkeersleiding om een motorstoring te rapporteren en te verzoeken om toestemming voor een noodlanding.

De voorste cabinedeur zwaaide open en vanuit de romp werd een vliegtuigtrap uitgevouwen. Marti haastte zich de trap op, op de voet gevolgd door Von Däniken. De piloot posteerde zich in de deuropening. De minister van Justitie hield hem een doorzoekingsbevel onder de neus, zodat hij het kon lezen. 'Wij beschikken over informatie waaruit blijkt dat u een gevangene vervoert, in strijd met de Europese Conventie tot bescherming van de rechten van de mens.'

De piloot keurde het justitiële document nauwelijks een blik waardig. 'U bent verkeerd ingelicht,' zei hij. 'Wij hebben behalve mijn copiloot en de heer Palumbo niemand aan boord.'

'Dat is onmogelijk,' zei Marti, die zich langs de man heen wong en de cabine binnen stapte. 'Zwitsers grondgebied wordt niet misbruikt voor praktijken als bijzondere uitlevering. Hoofdinspecteur Von Däniken, onderzoek dit toestel.'

Von Däniken liep door het middenpad naar achteren. In een van de brede leren vliegtuigstoelen zat een eenzame passagier. Een blanke man van ongeveer veertig jaar oud, met een kaalgeschoren hoofd, opvallend brede schouders en kille grijze ogen. De eerste indruk was die van een ervaren man, iemand die zich uitstekend weet te redden. Vanuit zijn raampje had de man onbelemmerd uitzicht op de politiewagens en de commando's die een cordon om het vliegtuig hadden gevormd. Hij leek zich er niet echt druk over te maken.

'*Good afternoon,*' zei Von Däniken, die goed Engels sprak, zij het met een accent. 'U bent mister Palumbo?'

'En wie bent u?'

Von Däniken stelde zich voor en toonde hem zijn legitimatie.

‘Wij hebben reden aan te nemen dat u een gevangene met de naam Walid Gassan vervoert met dit toestel. Is dat juist?’

‘Nee, sir, dat is niet juist.’ Palumbo sloeg zijn benen over elkaar en Von Däniken zag dat hij zware schoenen met een stevige neus droeg.

‘Dan hebt u er ongetwijfeld geen bezwaar tegen dat wij dit toestel doorzoeken.’

‘We zijn hier op Zwitserse bodem. U kunt doen wat u wilt.’

Von Däniken beval de passagier op zijn plaats te blijven totdat de doorzoeking was voltooid en liep door naar de staart van het vliegtuig. In de gootsteen van de kombuis stonden borden en glazen opgestapeld. Hij telde vier sets. Pilot, copiloot en Palumbo. Er ontbrak iemand. Hij controleerde het toilet, opende de staartdeur en inspecteerde het bagageruim.

‘Niemand,’ gaf hij per radio door aan Marti. ‘In de passagierscabine en het vrachtruim is niemand te zien.’

‘Hoe bedoel je: niemand?’ zei Marti op hoge toon. ‘Onmogelijk!’

‘Hij is niet aan boord, tenzij ze hem in een koffer hebben gepropt.’

‘Zoek verder, wil je?’

Von Däniken doorzocht het vrachtruim opnieuw en bekeek alle holle compartimenten. Hij vond niets, liep de passagierscabine weer in en sloot de staartdeur.

‘Je hebt het hele vliegtuig doorzocht?’ vroeg Marti, die met de armen over elkaar geslagen naast de majoor stond.

‘Alle hoeken en gaten. Er zijn geen andere passagiers aan boord dan mister Palumbo.’

‘Bestaat niet!’ Marti wierp Von Däniken een verwijtende blik toe. ‘Wij hebben bewijs dat de gevangene aan boord is.’

‘En welk bewijs is dat?’ vroeg Palumbo.

‘Speel geen spelletjes met mij,’ zei Marti. ‘Wij weten wie u bent... en voor wie u werkt.’

‘Is dat zo? Tja, in dat geval kan ik het u wel zeggen, denk ik.’

‘Wat kunt u wel zeggen?’

‘Die knaap die u zoekt... die zijn we een halfuur geleden, boven die grote bergen van u, kwijtgeraakt. Hij had altijd al de Alpen willen zien, zei hij.’

Marti’s ogen werden groot. ‘Dit kan toch niet waar zijn?’

‘Misschien was dat de oorzaak van die motorstoring. Dat, of anders een gans.’ Palumbo keek uit het raampje en schudde geamuseerd het hoofd.

Von Däniken trok Marti mee. ‘Het ziet ernaar uit dat onze informatie niet klopt, minister. Ze hebben géén gevangene aan boord.’

Marti staaarde hem aan, wit van woede. Een koude rilling trok door zijn lichaam, zo hevig dat zijn schouders ervan schokten. Met een knikje naar de passagier draaide hij zich om en verliet het toestel.

Bij de open deur stond alleen nog een commando. Von Däniken wuifde hem weg. Hij wachtte totdat de militair de trap af was, voordat hij zijn aandacht weer op Palumbo richtte. ‘Ongetwijfeld zullen onze monteurs uw motor binnen de kortste keren weer in orde hebben. Als dit slechte weer voortduurt en de luchthaven gesloten blijft, vindt u aan de overkant van de weg hotel Rössli. Heel gerieflijk. Onze excuses voor het ongemak.’

‘Akkoord,’ zei Palumbo.

‘O, da’s waar ook,’ vervolgde Von Däniken. ‘Toevallig vond ik dit op de vloer.’ Hij boog zich naar voren en liet iets kleins en hards in de hand van de CIA-agent vallen. ‘Ik vertrouw erop dat u alle informatie die voor ons van belang kan zijn aan ons doorgeeft.’

Palumbo wachtte totdat Von Däniken het toestel had verlaten voordat hij zijn hand opende.

In de palm van zijn hand lag de bebloede, afgescheurde duimnagel van een man.